

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 28.2.2011
KOM(2011) 84 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om gennemførelsen og anvendelsen af visse bestemmelser i direktiv 2008/94/EF om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om gennemførelsen og anvendelsen af visse bestemmelser i direktiv 2008/94/EF om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens

1. INDLEDNING

Direktiv 2008/94/EF¹ (i det følgende benævnt "direktivet") kodificerer Rådets direktiv 80/987/EØF², senest ændret ved direktiv 2002/74/EF³.

Direktivet sigter mod at beskytte arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, navnlig for at garantere betaling af deres tilgodehavender. Medlemsstaterne skal derfor etablere en institution, som garanterer betaling af disse tilgodehavender.

Direktivets artikel 15 bestemmer, at Kommissionen skal forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen og anvendelsen af artikel 1-4, artikel 9 og 10, artikel 11, stk. 2, artikel 12, litra c), samt artikel 13 og 14 i medlemsstaterne.

Som forberedelse til denne rapport bestilte Kommissionen en rapport fra uafhængige eksperter, sendte medlemsstaterne og de europæiske arbejdsmarkedsparter et spørgeskema og opfordrede dem til at fremsætte bemærkninger til resultaterne af undersøgelsen.

2. ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER (ARTIKEL 1, 2 OG 13)

2.1. Beskyttede arbejdstagere

Bortset fra nedennævnte undtagelser finder direktivet anvendelse på alle personer, der betragtes som arbejdstagere i henhold til national lovgivning. Kommissionen bemærker, at arbejdstagere, som har indgået aftale om udførelse af en arbejdsopgave, er udelukket fra beskyttelsen under direktivet i Tjekkiet. Kommissionen vil undersøge nærmere, om disse personer ikke betragtes som arbejdstagere i henhold til den tjekkiske arbejdsret, da denne udelukkelse kan udgøre en overtrædelse af direktivet.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36).

² Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283 af 28.10.1980, s. 23).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 om ændring af Rådets direktiv 80/987/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 270 af 8.10.2002, s. 10).

Direktivet pålægger eksplicit medlemsstaterne at dække deltidsansatte, personer med tidsbegrænset ansættelse og personer med vikaransættelsesforhold (artikel 2, stk. 2). Ifølge Kommissionens oplysninger opfylder alle medlemsstaterne dette krav.

Direktivet forbyder medlemsstaterne at gøre arbejdstagernes beskyttelse betinget af en minimumsperiode for ansættelsesforholdet (artikel 2, stk. 3). Kommissionen bemærker, at lovgivningen i Cypern kræver, at en arbejdstager skal have arbejdet kontinuerligt for samme arbejdsgiver i mindst 26 uger før datoen for arbejdsgiverens insolvens for at være berettiget til udbetalinger. Dette kunne efter Kommissionens opfattelse udgøre en overtrædelse af direktivet.

Medlemsstaterne kan undtagelsesvis udelukke visse arbejdstagerkategorier:

a) såfremt der findes andre former for garanti, som sikrer de pågældende arbejdstagere en beskyttelse svarende til den, der følger af direktivet (artikel 1, stk. 2). Tre medlemsstater har gjort brug af denne mulighed: I Belgien er arbejdstagere og lærlinge i virksomheder, som er medlem af mange fælles udvalg eller underudvalg, udelukket fra den generelle garantifonds beskyttelse, men er beskyttet af sektorfonde, der er oprettet i medfør af fælles overenskomster. I Cypern er udenlandske søfolk i handelsflåden udelukket. I Det Forenede Kongerige er søfolk i handelsflåden udelukket. Kommissionen er af den opfattelse, at den "retention"⁴, som synes at være den vigtigste beskyttelse for søfolk i disse to medlemsstater i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, ikke altid giver en beskyttelse svarende til garantiinstitutionens, da fartøjets værdi i visse tilfælde ikke kan dække det minimum for tilgodehavender, som direktivet indeholder bestemmelser om

b) tjenestefolk, der beskæftiges af en fysisk person, og partsfiskere, såfremt sådanne udelukkelser allerede fandt anvendelse i den nationale lovgivning på tidspunktet for ikrafttrædelsen af direktiv 2002/74/EF i den pågældende medlemsstat (artikel 1, stk. 3). Kommissionen bemærker, at partsfiskere er udelukket i Grækenland, Italien, Malta og Det Forenede Kongerige; tjenestefolk er udelukket i Spanien, Frankrig, Malta, Nederlandene og Polen.

2.2. Berørte arbejdsgivere

Direktivet finder anvendelse på alle arbejdsgivere som defineret i den nationale lovgivning, som er insolvente. Direktivet giver ikke mulighed for at udelukke visse arbejdsgiverkategorier.

En arbejdsgiver anses for at være insolvent (artikel 2, stk. 1), når:

- der med hjemmel i den nationale lovgivning er indgivet begæring om indledning af kollektiv bobehandling som følge af arbejdsgiverens insolvens, som medfører, at arbejdsgiveren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator (eller en person med en lignende funktion)
- den kompetente myndighed har truffet afgørelse om indledning af bobehandlingen (eller har konstateret, at arbejdsgiverens virksomhed er lukket endeligt, og at de

⁴ Retention af et fartøj giver visse krav (herunder lønkrav) højere prioritet end registrerede prioriteter, hypotekslån og afgifter. (International Convention on Maritime Liens and Mortgages 1993).

foreliggende aktiver ikke er tilstrækkelige til at berettige indledning af bobehandlingen).

Kommissionen bemærker, at Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000⁵ finder anvendelse på kollektive bobehandlinger som følge af en skyldners insolvens, der medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator (artikel 1, stk. 1), dvs. de samme bobehandlinger, som er dækket af direktivet. Under disse omstændigheder har medlemsstaterne med nogle få undtagelser bekræftet over for Kommissionen, at de typer af nationale insolvensbehandlinger, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, er anført i forordningens bilag A. Der er tale om følgende undtagelser: Tyskland, hvor kun *Insolvenzverfahren* giver grundlag for et krav, der er beskyttet i medfør af direktivet; Grækenland, som udelukker sager, hvor a) virksomheden er sat under midlertidig administration (kreditorstyrelse), og b) virksomheden er under tvangsadministration, således at der kan opnås et kompromis med kreditorerne; Irland, hvor "examinership" (en proces, hvor domstolene griber ind for at sikre virksomhedens overlevelse) og opløsning af partnerskaber er udelukket; Ungarn, hvor kun likvidationsprocedurer ("felszámolási eljárás") er omfattet af de nationale gennemførelsesbestemmelser; Slovenien, hvor *skrajšani stečajni postopek* og *prisilna poravnava v stečaju* er udelukket. Da definitionerne for de insolvensbehandlinger, der er dækket af de to redskaber, er de samme, undersøger Kommissionen sagen nærmere for at afgøre, om alle relevante insolvensbehandlinger er dækket.

Desuden bruges begrebet virksomhedslukning i stedet for insolvens i den belgiske lovgivning. Virksomhedslukning betyder endeligt ophør af virksomhedens hovedaktivitet, når antallet af arbejdstagere reduceres til under 25 % af det gennemsnitlige antal beskæftigede i virksomheden i de fire kvartaler, der går forud for det kvartal, hvor det endelige ophør af virksomhedens hovedaktivitet fandt sted⁶. De tilfælde af insolvens, der er defineret i direktivet, er muligvis ikke dækket af den belgiske garantifond.

Danmark, der ikke er bundet af forordningen, har meddelt Kommissionen, at følgende situationer er dækket af den nationale garantifond: a) konkurs, b) arbejdsgiverens ophør, når det godtgøres, at arbejdsgiveren er insolvent, c) arbejdsgiverens død, hvis boet behandles som insolvent eller sluttes uden skiftebehandling.

Desuden giver direktivet (artikel 2, stk. 4) medlemsstaterne mulighed for at udvide beskyttelsen af arbejdstagerne til også at gælde i andre tilfælde af insolvens end de i artikel 2, stk. 1, omhandlede.

I direktivet sondres der ikke mellem erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende, små og store arbejdsgivere samt arbejdsgivere, der driver henholdsvis kommerciel og ikke-kommerciel virksomhed, og det bør der heller ikke gøres i medlemsstaternes garantiordninger. Kommissionen bemærker, at kun visse typer personer eller enheder kan gøres til genstand for konkursbehandling i Ungarn. Ligeledes kan kun et erhvervsdrivende selskab eller en fysisk person, der anses for at være erhvervsdrivende, underkastes konkursbehandling i Luxembourg. Dette kunne

⁵ Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (EFT L 160 af 30.6.2000, s. 1).

⁶ Artikel 3, stk. 1, første led, i lov af 26. juni 2002.

indebære, at arbejdstagere ansat af visse juridiske og fysiske personer, er udelukket fra direktivets beskyttelse.

3. TILGODEHAVENDER, SOM GARANTIINSTITUTIONEN DÆKKER (ARTIKEL 3 OG 4)

De tilgodehavender, garantiinstitutionen dækker, er ikke-udbetalt løn, der er optjent i en periode, der ligger inden og/eller eventuelt efter en dato, som medlemsstaterne har fastsat. Bulgarien, Danmark, Grækenland, Malta, Portugal, Tjekkiet og Østrig har fastsat, at tilgodehavendet skal vedrøre en referenceperiode på seks måneder forud for insolvensbegæringen; Polen anvender en referenceperiode på ni måneder; Italien og Letland anvender en periode på 12 måneder; Slovakiet, Irland og Litauen anvender en periode på 18 måneder; Cypren anvender en periode på 78 uger, og Belgien anvender en periode, der går fra 12 måneder før til 13 måneder efter virksomhedslukningen. En række medlemsstater har ikke en fast referenceperiode, og tilgodehavendet skal blot vedrøre en periode, der ligger før og/eller efter en bestemt dato. Dette er tilfældet i Estland, Finland, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene, Rumænien, Slovenien, Spanien, Sverige, Tyskland og Ungarn.

Det er overladt til medlemsstaterne at definere begrebet "løn" i den nationale lovgivning, og der er derfor forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til garantiens omfang. Ikke desto mindre skal medlemsstaterne i den nationale lovgivning respektere det overordnede princip om ligestilling og ikkeforskelsbehandling, når de fastlægger de ydelser, som garantiinstitutionen skal udbetale⁷.

Direktivet (artikel 4, stk. 1) giver også medlemsstaterne mulighed for at begrænse betalingspligten for garantiinstitutionerne på to måder:

- a) Fastsættelse af den periode, for hvilken garantiinstitutionen dækker tilgodehavender, såfremt denne periode mindst omfatter lønnen for de seneste tre måneder af ansættelsesforholdet eller otte uger, hvis referenceperioden er på mindst 18 måneder (artikel 4, stk. 2). Belgien, Danmark, Frankrig, Finland, Ungarn og Østrig har ikke udnyttet denne mulighed. Bulgarien, Estland, Grækenland, Italien, Letland, Litauen, Malta, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Tyskland har valgt en maksimumsperiode på tre måneder; maksimumsperioden er på otte uger i Irland og Det Forenede Kongerige, 13 uger i Cypren og 19 uger i Nederlandene; i Spanien er den på 150 dage, mens den i Luxembourg og Portugal er på seks måneder; i Sverige er den på otte måneder.
- b) Fastsættelse af lofter over garantiinstitutionens betalinger, såfremt disse lofter mindst er på et socialt niveau, der er foreneligt med direktivets sociale målsætning (artikel 4, stk. 3). Med undtagelse af Nederlandene har alle medlemsstaterne fastsat sådanne lofter, men der er store forskelle mellem metoderne for beregning af disse lofter. Direktivet omfatter ingen præcise bestemmelser på dette område. Som Kommissionen anerkendte i sin rapport fra

⁷ Domstolens dom (første afdeling) af 16. december 2004. Sag C-520/03. José Vicente Olaso Valero mod Fondo de Garantía Salarial (Fogasa). Sml. 2004 I, s. 12065, præmis 34.

1995 om gennemførelsen af direktivet⁸, antages det dog, at der kan opstå problemer med foreneligheden med direktivets sociale målsætning, hvis garantibetalingerne i den endelige analyse viser sig at svare til socialydelse eller den lovpligtige mindsteløn.

4. SITUATIONER, DER ER GRÆNSEOVERSKRIDENDE (ARTIKEL 9 OG 10)

Direktivet bestemmer, at såfremt en virksomhed, der har aktiviteter i mindst to medlemsstater, bliver insolvent, er det garantiinstitutionen i den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde, der skal dække betalingen af arbejdstagernes tilgodehavender (artikel 9, stk. 1). I sin dom i sag C-310/07⁹ fastslog Domstolen, at det ikke er nødvendigt for at kunne anse en virksomhed, som er etableret i én medlemsstat, for at have aktiviteter på en anden medlemsstats område, at virksomheden har en filial eller et fast driftssted i denne anden stat, men virksomheden skal dog i sidstnævnte stat have en fast, økonomisk tilstedeværelse, som er karakteriseret ved, at der er menneskelige ressourcer til stede, som gør det muligt for virksomheden at udføre aktiviteter dér.

Kommissionen bemærker (jf. tabel 4 i bilaget), at der i perioden 2006-2008 var 239 sager, hvor en garantiinstitution i én medlemsstat foretog udbetalinger til en insolvent virksomheds arbejdstagere i en anden medlemsstat. 1 158 arbejdstagere var berørt, og der blev udbetalt ca. 10,8 mio. EUR.

Kommissionen har bistået medlemsstaterne med udarbejdelse af en standardformular, der kan anvendes til informationsudveksling. Formularen er for nærværende under færdiggørelse og vil lette gennemførelsen af direktivets artikel 10, stk. 1.

Desuden offentliggør Kommissionen i overensstemmelse med direktivets artikel 10, stk. 2, de kompetente myndigheders og/eller garantiinstitutionernes kontaktoplysninger på sit websted (<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=706&langId=en&intPageId=198>), som ajourføres regelmæssigt.

5. KLAUSUL OM GARANTI MOD FORRINGELSER (ARTIKEL 11, STK. 2)

Kommissionen har ikke konstateret tilfælde, hvor gennemførelsen af direktivet har ført til forringelser i forhold til situationen i medlemsstaterne på tidspunktet for direktivets ikrafttrædelse eller i forbindelse med det overordnede niveau for beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Gennemførelsen af direktivet har derimod styrket beskyttelsen af arbejdstagerne, da det har ført til oprettelse af garantiinstitutioner i de medlemsstater, som ikke i forvejen havde sådanne institutioner.

⁸ KOM(95) 164 af 15. juni 1995.

⁹ Domstolens dom af 16. oktober 2008. Svenska staten mod Anders Holmqvist.

6. SITUATIONEN FOR LØNMOTDAGERAKTIONÆRER (ARTIKEL 12, LITRA C))

I medfør af direktivet kan medlemsstaterne afvise eller begrænse beskyttelsen, såfremt arbejdstageren selv eller sammen med nære slægtninge var ejer af en væsentlig del af den pågældende virksomhed og havde en betydelig indflydelse på dens aktiviteter.

En række medlemsstater har gjort brug af denne mulighed (Tjekkiet, Danmark, Tyskland, Grækenland, Cypern, Letland, Malta, Nederlandene, Østrig, Slovenien og Sverige). I andre medlemsstater (Spanien, Irland og Finland) afvises beskyttelsen af disse personer indirekte gennem definitionen af "arbejdstager", dvs. at personer, som ejer en del af virksomheden og har en betydelig indflydelse på dens aktiviteter, ikke betragtes som "arbejdstagere". Hvis arbejdstageren er partner eller medlem af virksomheden bestyrelse, er det i Bulgarien tilstrækkeligt til, at pågældende udelukkes fra beskyttelse. Da der ikke findes noget krav om, at aktieposten skal være betydelig, og at arbejdstagerne har betydelig indflydelse på virksomhedens aktiviteter, synes dette ikke at være i overensstemmelse med direktivet. De resterende medlemsstater (Belgien, Estland, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Italien, Litauen, Luxembourg, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet og Ungarn) har ikke gjort brug af denne mulighed.

7. OVERSIGT OVER SAGERNE

I begyndelsen af 2010 sendte Kommissionen et spørgeskema til medlemsstaterne for at indsamle oplysninger om antallet af insolvenssager, som de nationale garantiinstitutioner har behandlet, samt antallet af berørte arbejdstagere og de udbetalte beløb (jf. tabel 1, 2 og 3 i bilaget)¹⁰

I perioden 2006-2009 greb de nationale garantiinstitutioner ind i over 420 000 insolvenssager (jf. tabel 1 i bilaget). I samme periode modtog 3,4 mio. arbejdstagere udbetalinger fra garantiinstitutionerne på grund af deres arbejdsgiveres insolvens (jf. tabel 2 i bilaget). Desuden har garantiinstitutionerne udbetalt 17,7 mia. EUR til disse arbejdstagere (jf. tabel 3 i bilaget). I perioden 2006-2009 berørte en sag i gennemsnit otte arbejdstagere, mens de nationale garantiinstitutioner i gennemsnit udbetalte 5 187 EUR til den enkelte arbejdstager.

Kommissionen bemærker den markante stigning i antallet af sager mellem 2008 og 2009 (+ 19 %) og, først og fremmest, antallet af berørte arbejdstagere (+ 61 %) og det beløb, der blev udbetalt (+ 72 %); denne stigning kan tilskrives den økonomiske krise. Gennemsnitligt set blev de virksomheder, der blev insolvente i 2009, også større (fra 7,4 arbejdstagere pr. sag i 2008 til 10,0 arbejdstagere pr. sag i 2009, dvs. en stigning på 35 %), og der kunne også konstateres en stigning i gennemsnittet for de ubetalte lønninger (fra 5 059 EUR pr. arbejdstager i 2008 til 5 409 EUR pr. arbejdstager i 2009, dvs. en stigning på 7 %).

Mens Tyskland er den medlemsstat, der tegner sig for det største antal sager (146 673 i perioden 2006-2009), tegner Frankrig sig for det største antal arbejdstagere (953 887 i perioden 2006-2009) og de største udbetalinger (6,4 mia. EUR).

¹⁰ Italien og Luxembourg har ikke besvaret spørgeskemaet.

8. SYNSPUNKTER HOS ARBEJDSMARKEDETS PARTER I EUROPA

De syv Business Europe-sammenslutninger, der fremsatte bemærkninger, samt UEAPME er af den opfattelse, at direktivet har opfyldt målet om at sikre et minimum for beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, og at de lofter, der er fastsat i henhold til artikel 4, stk. 3, er forenelige med direktivets sociale målsætning.

EFS betragter direktiv 2008/94/EF som et uundværligt redskab under EU-lovgivningen, som sikrer arbejdstagere i hele Europa et minimum for beskyttelse. EFS er dog meget bekymret over, at medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2 og 3, har mulighed for at fastsætte meget lave lofter og meget korte tidsfrister. Ifølge EFS har et stort antal nationale medlemmer udtrykt stor bekymring over, at de ubetalte lønninger for et betydeligt antal arbejdstageres vedkommende overstiger de lofter, der er fastsat i den nationale lovgivning. Desuden understreger EFS, at formuleringen i navnlig artikel 4, stk. 2 og 3, er meget vag og i høj grad giver medlemsstaterne mulighed for at udvande deres forpligtelser i henhold til direktivet betragteligt. Som følge heraf bør det ifølge EFS overvejes at revidere disse bestemmelser. Ifølge EFS er et andet problematisk område, som giver anledning til bekymring, direktivets anvendelsesområde, herunder navnlig begrebet "tilgodehavende", da en række medlemsstater anvender en snæver fortolkning af begrebet løn (og f.eks. udelukker afskedigelsesgodtgørelser, bonusser, godtgørelsesordninger osv.). Ifølge EFS kan dette medføre, at en række omfattende krav ikke indfries.

9. KONKLUSIONER

Mere end 30 år efter vedtagelsen af det oprindelige direktiv i 1980 spiller det efter Kommissionens opfattelse stadig en central rolle for sikring af et minimum for beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder på det indre marked. Medlemsstaterne er blevet pålagt at etablere garantiinstitutioner, som i tilfælde af insolvens griber ind for at dække arbejdstagernes tilgodehavender. De 3,4 mio. arbejdstagere, som har nydt godt af det sikkerhedsnet, som garantiinstitutionernes indgreb – de fleste i perioder med økonomisk krise – har udgjort i løbet af de sidste fire år, viser, hvor nyttigt dette sikkerhedsnet er. Den revision, der blev gennemført i 2002, afklarede de juridiske konsekvenser af tværnationale situationer, og bestemmelserne blev tilpasset for at tage hensyn til ændringerne af insolvenslovgivningen i medlemsstaterne, hvilket har forbedret retssikkerheden.

Ovenstående analyse viser, at de bestemmelser, som er genstand for rapporteringsforpligtelsen, overordnet set er blevet korrekt gennemført og anvendt. Der er dog stadig en række områder, som giver anledning til bekymring, og Kommissionen vil finde løsninger ved hjælp af passende midler, herunder om nødvendigt overtrædelsesprocedurer.

Kommissionen vil fortsat overvåge anvendelsen af direktivet, under hensyntagen til yderligere udvikling inden for arbejdsretten og insolvenslovgivningen, for at sikre, at målene med direktivet opfyldes i passende omfang.

TEKNISK BILAG

Tabel 1: Antal tilfælde, hvor garantiinstitutionen er blevet anmodet om at gribe ind

	2006	2007	2008	2009	I alt 2006-2009
Belgien	4 256	3 744	3 967	4 174	16 141
Bulgarien		6	3	9	18
Tjekkiet	449	382	386	750	1967
Danmark	1 221	1 091	1 847	3 167	7 326
Tyskland	38 133	38 711	35 447	34 382	146 673
Estland	131	94	176	491	892
Irland	167	194	287	671	1 319
Grækenland	-	-	-	-	-
Spanien	12 431	12 654	13 229	16 466	5 4780
Frankrig	19 655	19 577	24 046	27 113	9 0391
Italien					
Cypern	7	5	1	2	15
Letland	95	60	84	138	377
Litauen	379	293	300	340	1 312
Luxembourg					
Ungarn	1 273	1 235	1 419	2 222	6 149
Malta	0	1	0	1	2
Nederlandene	3 796	2 392	2 580	4 641	13 409
Østrig	4 036	3 508	3 563	4 036	15 143
Polen	635	631	338	401	2 005
Portugal	583	795	1 216	2 889	5 483
Rumænien		4	22	47	73
Slovenien	92	88	76	108	364
Slovakiet	80	58	62	174	374
Finland	2 167	2 098	2 243	2 965	9 473
Sverige	2 200	1 900	2 400	3 300	9 800
Det Forenede Kongerige	9 369	8 036	7 593	12 135	37 133
EU 27	101 155	97 557	101 285	120 622	420 619

Tabel 2: Antallet af arbejdstagere, hvis tilgodehavender helt eller delvist er blevet betalt af garantiinstitutionen

	2006	2007	2008	2009	I alt 2006-2009
Belgien	19 104	16 628	17 414	18 922	72 068
Bulgarien		45	20	433	498
Tjekkiet	7 549	6 888	5 055	19 451	38 943
Danmark	9 886	10 244	19 328	34 694	74 152
Tyskland	189 695	167 593	173 004	304 719	835 011
Estland	1 256	1 158	2 292	6 661	11 367
Irland	4 687	6 609	9 704	20 172	41 172
Grækenland	758	284	432	148	1 622
Spanien	57 738	56 382	63 994	99 071	277 185
Frankrig	220 812	208 233	235 062	289 780	953 887
Italien					0
Cypern	48	16	2	63	129
Letland	2 598	928	1 029	2 015	6 570
Litauen	11 140	5 794	6 894	8 110	31 938
Luxembourg					0
Ungarn	21 319	15 888	12 665	28 664	78 536
Malta	0	32	0	17	49
Nederlandene	30 729	21 554	27 890	59 243	139 416
Østrig	34 521	30 986	28 219	36 191	129 917
Polen	20 321	17 151	20 319	35 674	93 465
Portugal	9 530	12 220	14 120	18 263	54 133
Rumænien		618	2 578	2 353	5 549
Slovenien	1 276	430	448	6 259	8 413
Slovakiet	2 604	2 821	4 308	8 114	17 847
Finland	6 022	5 021	7 714	9 253	28 010
Sverige	17 100	14 000	19 100	29 100	79 300
Det Forenede Kongerige	92 516	86 006	76 416	164 083	419 021
EU 27	761 209	687 529	748 007	1 201 453	3 398 198

Tabel 3: Beløb udbetalt af garantiinstitutionen (i euro)

	2006	2007	2008	2009	I alt 2006-2009
Belgien	132 410 251	110 682 560	122 806 878	151 927 588	517 827 277
Bulgarien	-	14 265	5 115	232 022	251 402
Tjekkiet	6 477 066	7 060 182	6 026 217	31 928 617	51 492 081
Danmark	28 287 595	36 372 910	89 592 275	157 395 719	311 648 498
Tyskland	983 495 381	849 977 920	822 226 706	1 755 302 560	4 411 002 567
Estland	954 629	1 476 662	4 329 696	13 492 496	20 253 484
Irland	4 308 000	5 727 000	10 068 000	19 958 000	40 061 000
Grækenland	2 130 303	496 418	986 256	311 315	3 924 292
Spanien	269 549 468	327 130 512	359 752 446	643 538 235	1 599 970 661
Frankrig	1 458 000 000	1 400 000 000	1 463 000 000	2 117 000 000	6 438 000 000
Italien					
Cypern	96 147	7 803	1 910	14 554	120 414
Letland	1 937 982	821 591	1 850 184	2 724 831	7 334 587
Litauen	6 835 032	3 880 908	5 271 084	6 545 412	22 532 437
Luxembourg					
Ungarn	21 360 781	16 841 854	18 043 815	32 734 634	88 981 085
Malta	0	35 816	0	22 062	57 878
Nederlandene	205 314 711	141 211 281	174 557 007	398 691 488	919 774 487
Østrig	184 854 654	208 047 412	208 055 837	277 579 642	878 537 545
Polen	18 203 753	21 036 816	27 170 354	43 977 262	110 388 185
Portugal	40 198 540	52 988 075	70 475 958	80 900 936	244 563 509
Rumænien	-	431 282	1 067 814	1 168 956	2 668 052
Slovenien	2 163 308	744 805	849 295	13 321 203	17 078 611
Slovakiet	2 570 000	2 304 056	5 111 233	9 872 000	19 857 289
Finland	18 930 558	16 447 990	24 135 752	35 396 292	94 910 592
Sverige	101 854 253	90 453 076	101 734 753	224 435 216	518 477 298
Det Forenede Kongerige	415 375 589	245 454 000	267 021 651	479 967 226	1 407 818 465
EU 27	3 905 308 001	3 539 645 194	3 784 140 235	6 498 438 266	17 727 531 696

Tabel 4: Garantiinstitutionens interventioner i perioden 2006-2008 til fordel for arbejdstagere med arbejdsgivere, for hvem der er blevet anmodet om insolvensbehandling i en anden medlemsstat

	Antallet af grænseoverskridende insolvenssager pr. garantiinstitution	Antal berørte arbejdstagere	Udbetalte beløb (i euro)
Belgien	48	156	2 093 600
Bulgarien	0	0	0
Tjekkiet			
Danmark	2	2	19 119
Tyskland	26	188	400 850
Estland			
Irland	22	43	139 949
Grækenland	0	0	0
Spanien	0	0	0
Frankrig	39	163	2 513 154
Italien	6	6	156 458
Cypern			
Letland	0	0	0
Litauen	0	0	0
Luxembourg	1	29	129 368
Ungarn	0	0	0
Malta	0	0	0
Nederlandene	Der foreligger ikke tal, fordi den nederlandske garantiinstitution ikke registrerede de tværnationale sager separat.		
Østrig	59	214	1 346 751
Polen	0	0	0
Portugal	1	17	111 172
Rumænien	0	0	0
Slovenien	1	3	3 855
Slovakiet	0	0	0
Finland	15	69	434 253
Sverige	13	259	3 415 180
Det Forenede Kongerige	6	9	65 214
EU 27	239	1 158	10 828 924

